

[Finansministeren.]

slag, der for Tiden behandles i et Fællesudvalg, men kommer der ikke det, er det i hvert Fald givet, at den Byrde, som Arbejdsløsheden medfører rundt om i vort Land, kommer til at tynde ganske overordentlig stærkt paa Kommunerne. Af denne Grund og af andre Grunde mener jeg, det vilde være heldigt, om man kunde tilføre Kommunerne en Hjælp, der kunde afbøde nogle af de Vanskeligheder, der ellers vil ramme dem.

Det Beløb, der her er Tale om, vil jeg anslaa til 7 à 8 Mill. Kr. Desuden foreligger der til Behandling i dette høje Ting et Lovforslag om at spare ekstraordinært paa Militærudgifterne 2½ Mill. Kr. Til sammen vil disse to Lovforslag altsaa kunne give Kommunerne et Tilskud paa godt 10 Mill. Kr. Desuden vil der, saaledes som det er meddelt, paa Finanslovforslaget blive stillet Forslag om at yde et ekstraordinært Tilskud til Kommunerne for Finansaaet 1931—32. Det vil altsaa sige, at der efter det foreliggende Lovforslag, Lovforslaget om Nedsættelse af Militærbetvillingerne og Finanslovbevillingen i alt bliver 20 Mill. Kr. som Tilskud til Kommunerne i Henhold til Regeringens Forslag. Jeg tror, Kommunerne vilde sætte Pris paa, at de Forslag, der saaledes byder dem en Hjælp, blev vedtaget; det vilde være en god socialøkonomisk Gerning fra Rigsdagens Side, om den vilde gennemføre disse Forslag, saa at Kommunerne kunde faa en haardt tiltrængt Hjælp.

Under Behandlingen af dette Lovforslag i det andet høje Ting kom man ind paa Spørgsmaalet om, hvor høj Indtægt man kunde have af sin Formue og alligevel faa en Nedsættelse efter de nugældende Lovregler. Der er neppe Tvivl om, at man efter de gældende Lovregler er i Stand til at faa Nedsættelse af sin Formueindtægt, selv om denne andrager, skal vi sige 6 pCt.; der er i hvert Fald ingen Tvivl om, at betydelige Dele af den Nedsættelse, der her gives, tilfalder Folk, som har en Indtægt af deres Formue paa 4—5 eller 3—4 pCt. Jeg drøftede i Fjor ved det tilsvarende Lovforslags Behandling Spørgsmaalet om, hvorvidt man kunde anse saadanne Rentesatser for at være særlig lave, og jeg erklærede den Gang, at jeg ansaa dem ikke for at være særlig lave. Der er mangfoldige Mennesker i vort Land, navnlig i Hovedstaden, som for deres Sparekasseindskud ikke faar en Rente, der ligger ret højt, for hvem 3—3½ pCt. er den normale Rente af deres Opsparing. Naar man saa faar at vide, at en Millionær,

der er Rentenyder og ikke bestiller andet end at være Rentenyder, faar en ekstraordinær Skattelettelse, hvis hans Indtægt ligger, skal vi sige, mellem 5 og 6 pCt., tror jeg nok, man maa være enig om, at man er ude i noget, som der ikke er ret megen Mening i. Under Behandlingen i Folketinget af et andet Lovforslag, Lovforslaget om Kriseforanstaltninger, udtalte Venstres Ordfører, Hr. Madsen-Mygdal sig om Rentespørgsmaalet, idet han erklærede, at han ikke troede, Sparekasserne havde for høje Renter. Ved tredje Behandling af dette Lovforslag i Folketinget blev Spørgsmaalet berørt af Medlem af Folketinget Hr. Clausager, som ogsaa mente, at det, der her var Tale om, kun var at komme til Hjælp, hvor det drejer sig om lave Rentesatser. Jeg maa sige, jeg forstaaer slet ikke denne Interesse for de høje Rentesatser indenfor Venstrepartiet. Der udfoldes i Øjeblikket Bestræbelser fra Regeringens Side, og jeg kan sige fra mange andre Sider i vort Land, for at faa Rentesatsen ned, og saa møder man her i Rigsdagen, ikke en, men to Gange, som jeg har konstateret her, fra ledende Politikere indenfor Venstre Udtalelser, som kan tages til Indtægt af enhver, der modsætter sig Rentenedsættelse ude i Landet. Naar man her giver Skatenedsættelse til Folk med lave Rentesatser, og disse Rentesatser kan ligge ved 5—6 pCt., kan man vanskeligt faa Folk derude til at begribe, at det er urimeligt, at de holder saadanne Indlaansrenter, og at de skal bestræbe sig for at faa dem ned. Jeg beklager i allerhøjeste Grad, at man fra Venstres Side ikke forstaaer Rentesituationen paa den Maade, at man møder den med at samle Kræfterne for at faa Rentesatserne ned, men at man for at beskytte nogle faa store Formueejere fører en saadan Rentepolitik, at man modarbejder det, der i Øjeblikket arbejdes paa fra Regeringens og Erhvervslivets Side, nemlig at faa Renten ned. Jeg vil henstille til Venstre i dette høje Ting at forsøge at se anderledes paa Spørgsmaalet om Rentenedsættelsens Betydning og det Arbejde, der bør gøres for at faa Renten ned. Det er ikke mindst fra Venstres Side, det paapeges, at vi er inde i alvorlige økonomiske Forhold. Det er vi, og Forholdene kan maaske blive endnu mere alvorlige, men netop under saadanne Forhold er det ikke Rentenyderne, det først og fremmest gælder om at dække.

Den nugældende Lov om Skatenedsættelse for Formueskatteydere, Loven af 1927, er en udpræget Lov til Beskyttelse af Renteinteresser, en udpræget Lov til